

S.O.S - Planeta Albastra!

Prof.inv.presc. PARASCHIV SILVIA ANA
Scoala Gimnaziala Frecatei - Gradinita Cataloi, Tulcea

Natura nu a trădat niciodată inima care a iubit-o.
William Wordsworth

Încă din secolul trecut scenarii dintre cele mai fanteziste au prezis o mulțime de catastrofe pentru umanitate, pentru existența vieții pe Pământ. Animale înfiroșătoare, invazii ciudate de nămoluri, flăcări, vulcani, insecte uriașe, plante carnivore, nisipuri mișcătoare - o listă foarte, foarte bogată, incitantă, care nu a fost luată în serios vreme îndelungată. În esență ce seamănă de alarmă aduce acest gen de literatură categorisită prin inițialele S.F (science fiction) dincolo de fabulația și talentul adepților ei? Obișnuitele legi echilibrate ale naturii Terrei (minereale, vegetale și animale) erau răsturnate, afectând viața omului, neputincios în fața forțelor oareb. Nu se știe mecanismul intim al gândirii autorilor, dar finalul majorității scenariilor este „fericit” omul și comunitatea umană depășind greutățile neașteptate, devedindu-și superioritatea prin inteligența asupra naturii.

Trebuie să recunoaștem că acum, în mileniul III, la îndemâna tinerei generații sunt mai uzuale cunoștințele legate de electronică, informatică, astronomie decât cele ale biologiei și mai ales ale ECOLOGIEI. Acest termen a fost folosit pentru prima dată, acum o sută douăzeci și doi de ani (1886) de către zoologul E. Haeckel, adept al lui Darwin, definind studiul interrelațiilor dintre organismele vii în ambianța mediului lor de viață. În traducere, ecologia înseamnă „știința de a trăii în casă” (în grecește oikos = casă, loc de trai și logos = știință). Nimic mai simplu, var spune cei mai mulți, dar pentru că omenirea să-și reamintească adevărul simplu și tulburător că Pământul este limitat, că viața civilizației noastre depinde de natură, cu apele, cu vazduhul, solul, de resursele lor, păstrate nealterate, a fost nevoie ca aici, în diversele colțuri ale lumii râurile să devină otrăvitoare, pădurile să dispară, pământurile să se transforme în deșerturi, orașele să fie sufocate de fum și ceață, peștii să moară, păsările să nu mai poată zbura peste înălțimi etc.

Tehnologii din ce în ce mai sofisticate utilizate pentru prelucrarea resurselor naturale în vederea facilității vieții umane au condus la optica „independenței” față de natură, concomitent cu sentimentul de independență față de tehnologie. Însă, apariția unor fenomene negative, determinate de „efectele secundare” ale civilizației superindustrializate în ultimele decenii aduc argumente care demonstrează că societatea umană este într-o interdependență strânsă față de natură, de resursele sale, participând la un ansamblu fragil de conexiuni. Efectele despăduririlor au condus la grave perturbări climatice și intense procese de eroziune; exploatarea nerațională a pădurilor de la limita deșerturilor au dus la extinderea acestora, distrugând viața vegetală și animală pe de-a-ntregul; poluarea industrială a marilor orașe a atras fenomene îngrijorătoare nu numai pentru evoluția mediului, dar și pentru însăși sănătatea omului.

Studiile globale și regionale de mare complexitate pe plan conceptual au avut drept rezultat inițierea și răspândirea a două idei de bază ale ecologiei:

1. Pământul este un sistem închis, cu dimensiuni și resurse materiale limitate; fiecare țară sau regiune de pe glob depinde de toate celelalte printr-un sistem integrator de interacțiuni; orice problemă aparent izolată este într-o măsură mai mare sau mai mică de ordin global.

2. Omul rămâne din punct de vedere biologic un component al biosferei și nu stăpân al acesteia; existența sa este condiționată de stabilitatea interrelațiilor dintre elementele componente ale biosferei.

Datele privind degradarea mediului natural al Pământului au sporit considerabil. Apa, pădurile, pământurile fertile, resursele minerale și energetice, numărul speciilor de animale și plante, „aerul curat” s-au împuținat.

În această situație rațiunea și acțiunea omului nu au decât o singură șansă aceea să învingă păstrând **Pământul curat!**

În acest sens, grădiniței îi revine importanta sarcină de natură inclusiv ecologică aceea că, încă de la cea mai fragedă vârstă, copiii să ajungă să cunoască, să iubească și să ocrotească natura.

Au fost organizate cu copiii, activități de observare asupra mediului înconjurător, jocuri distractive, povestiri, activități practice, plimbări, excursii, discuții libere și convorbiri, au fost vizionate diafilme și diapozitive, toate acestea având ca scop educarea dragostei copiilor față de natură, a dorinței de a contribui la păstrarea frumosului, la educarea capacității de a respecta natura.

Totodată s-a urmărit și conștientizarea necesității de a economisi toate resursele naturale (apa, lemnul etc.).

Copiii au fost antrenați la activități menite să contribuie la îngrijirea unor arbori, flori, a spațiului verde formându-și astfel deprinderi de protejare a naturii și un comportament civic adecvat.

Am acționat în primul rând pentru crearea unui cadru ambiental cât mai plăcut și ecologic în grădiniță care să servească ca suport pentru organizarea activităților. În acest sens s-a amenajat în sala de grupă „Colțul naturii” unde am amplasat diferite plante ornamentale pe care copiii le îngrijesc și le undă urmărind procesul lor de evoluție, de înmulțire, fiind încântați de frumusețea și coloritul florilor.

Pentru a crea o legătură mai stânsă între copii și elementele naturii am făcut mai multe plimbări la Padurea TELITA. Contactul direct cu natura a ajutat și la desfășurarea unor activități de observare a diferitelor specii de plante și arbori. Am urmărit astfel și educarea atitudinii ecologice față de mediul înconjurător. Le-am atras atenția copiilor asupra unor aspecte de distrugere a mediului : copaci tăiați, cu tulpina scrijelită, resturi menajere aruncate , deșeuri de hârtie, sticle sparte și ambalaje de plastic aruncate la întâmplare, iarba arsă etc.

Pentru a nu proceda astfel și a întări comportamentele pozitive atunci când am fost plecați cu copiii în excursii am avut grija să strângem toate resturile după ce am servit gustarea în mijlocul naturii, având mare grija să rămână totul curat în urma noastră.

Deci, ca educatoare am încercat să-i fac pe micii pui de om să înțeleagă că noi suntem singurii ce putem proteja mediul înconjurător și frumusețea naturii este în mainile noastre.

Ocrotiți padurea dragi copii

Copacii suflet au să stiti! Si-s vii...

Bibliografie:

Mandrut, M, 1995, Educație pentru mediul înconjurător, Brosura, Institutul de Științe ale Educației, București

Pîrvu Constantin, Godeanu Stoica, Stere Laurențiu, „Călăuză în lumea plantelor și animalelor” Editura Ceres-București 1985;

Parvu C-tin, 1981, Indrumator pentru cunoașterea naturii, E.D.P. București